

Kým si so mnou

Názorv: Kým si so mnou

Autor: Tesska (r.2013)

Pairing: Patrik a Denis

Ostatní: Sabína, Soňa, Igor, Marta (Paťova mama)

Varovanie: slash, sex, vulgarizmy

Žáner: romantika

Popis: Jeden stále hľadá, druhý márne túži...

Poznámka: Povedka písaná v prvej osobe.

I.

Zaboril som nos do priehlbinky medzi jej plecom a krkom. Voňala. Prenikavo. Tak, ako vždy. Naklonila hlavu na stranu a prinútila ma, aby som ju pobožkal. Znova.

Vnikal som do nej prudko a hrubo, rukami som kľčovito zvieral prepotenú posteľnú plachtu po stranách jej štíhleho tela. Tuho som žmúril viečka a prial si, nech sa konečne urobím.

Akoby to nemalo konca...

V ušiach mi zneli jej stony a spokojné vzdychy. Nechty mi zarývala do pokožky chrbta a nohami ma objímala okolo bokov.

A ja som neprestal. Tie isté mechanické pohyby. Dnu a von. Ako je možné, že si nič nevšímala?

Takto to nepôjde, pomyslel som si a vytiahol som sa z nej von. Zadívala sa na mňa prekvapeným, rozostreným pohľadom plným rozčarovania a nespokojnosti, akoby som ju o okradol o niečo vzácne.

„Otoč sa,“ prikázal som jej a sám som jej pomohol.

Pretočila sa a ľahla si poslušne na brucho. Roztiahol som jej stehná a vklzol do jej vlhkej štrbinky zozadu. Chytil som ju za boky a vnoril sa do nej tak hlboko ako sa len dalo. Zavrel som oči a nechal sa unášať vlastnými predstavami, ktoré s ňou nemali nič spoločné.

Netrvalo to dlho. Kým ona vykričla už druhý krát, ja som sa spravil až teraz.

Zívla a spokojne zapriadla ako mačka. Natiahla ku mne ruky v túžbe privinúť sa ku mne v tej pováľanej posteli, ale ja som ustúpil.

„Potrebujem sprchu,“ zamrmlal som, na čo sa okamžite posadila.

„Pridám sa?“

„Teraz nie,“ odmietol som a viac som si ju nevšimal.

Keď som sa vrátil, už spala. Tmavé, dlhé kučery mala rozhodené po vankúši. Splývali jej okolo tváre ako vzácny hodváb. Pevné, okrúhle prsia, ktoré ma predtým tak tlačili na hrudi trčali do vzduchu, leda bolo zakryté tenkou prikrývkou.

Natiahol som sa po spodky a obliekol som sa. Rifle a tričko neležali ďaleko. Pohyboval som sa nečujne, len aby som ju nezobudil. V predsieni som sa rýchlo obul. Šnúrky som neviazal, iba som ich strčil dovnútra a z vešiaka som si vzal bundu.

Zavrel som za sebou a vyšiel von.

Ulica bola tmavá a prázdna. Mesto spalo a mesiac visiaci na oblohe zjavne driemal tiež. Z vrečka bundy som vytiahol balíček cigariet a jednu som si pripálil.

Nepektný zlozvyk, ktoré som sa chcel zbaviť. Neúspešne. Potiahol som a nasal nikotín plným dúškom. Vedel som, že sa ráno budem nenávidieť. A nielen preto, lebo som porušil viac ako mesačnú odvykačku.

Neobzrel som sa. Nemal som prečo. Také, ako ona ma nikdy nelákali.

Sadol som do auta a vyštartoval domov.

000-XXX-000

„Ahoj,“ zamrmlal som prekvapene, keď som vošiel do obývacej izby a našiel tam svojho spolubývajúceho ešte v bdelom stave. „Ty ešte nespíš?“ Zvyčajne to totiž zabalil okolo jedenástej a teraz bolo dávno po jednej v noci.

Pozrel na mňa. Tak akosi inak, hodnotiaco a smutne, hoci sa snažil tváriť nezaujato. Možno v duchu skúšal hádať, u ktorej som bol túto noc. Ako mi s ňou bolo alebo... Zahnal som tie myšlienky preč. Tak ako i toľkokrát predtým.

Až potom pokrútil hlavou a ukázal na film, ktorý pozeral.

„Chcel som to vidieť.“

Prikývol som a sadol som si do kresla. Cítil som na sebe tie jeho kradmé pohľady, ale nevšimol som si ich. Tak ako i predtým. Vnímal som ich každou bunkou svojho tela, ale nevšimol. S predstieraním som nikdy nemal väčší problém.

„Skočím po pivo, dáš si?“ opýtal som sa, keď som sa po chvíli zdvihol z kresla.

„Dám,“ odvetil, dívajúc sa na telku.

Z chladničky v kuchyni som vybral dve fľaše, otvoril ich a vrátil sa k nemu. Jednu som mu podal. Poďakoval a napil sa.

Fľaša sa mi v ruke orosila. Dobre vychladený nápoj mi zvlažil hrdlo, kým sa chlap v divnom odeve a s bielym kolárikom okolo krku (zrejme kňaz) snažil zabiť iných šialencov s ostrými tesákmi. Zjavne upírov. Tieto filmy ma nikdy nebrali. Ale aspoň tam bola nejaká akcia a trocha krvi.

Statočne som film dopozeral s ním. Zdvihol sa prvý a oznámil, že ide do sprchy. Prikývol som, chopil sa diaľkového ovládača a bezcieľne som prepínal televízne kanály.

Po chvíli som to vzdal a odšuchtal sa ku kúpeľni. Počul som crčanie vody, takže to znamenalo, že je stále v sprche. Zaklopal som.

„Môžem?“ opýtal som sa prv o čosi zvýšeným hlasom. „Len sa umyjem.“

Čosi zamrmlal. Bral som to ako áno.

Vošiel som dnu. Nikdy sa nezamykal. Čo bolo fajn, lebo sme takto jeden druhého zbytočne nezdržovali. Čo by mal napokon také, čo ja nie? Hanba? U mňa rozhodne nie. Tá šla bokom.

Chopil som sa zubnej kefky a naniesol na ňu mentolovú pastu s mikrogranulami. Strčil som ju do úst, oprel som sa o práčku a pohľadom som zablúdil k matnému sklu sprchovacieho kúta, kde sa jasne črtala jeho silueta.

Spomenul som si, ako som sem vpálil prvý raz a prekvapil ho vo chvíli, keď práve liezol zo sprchy. Nahý, s mokrými vlasmi a telom posiatym miliónmi drobných kvapiek. Vytreštil na mňa oči, keď som vyjavene zastal na prahu kúpeľne a musím priznať, ostal som naňho prekvapene civieť.

Nikdy by som si nebol pomyslel, že...

No fajn, to priznám, nevyzerá tak vychrntuto, ako na mňa na prvý pohľad pôsobil. A tiež som si nemyslel, že bude...

Sakra! Je blbé priznať aj toto, ale má ho jednoducho väčšieho ako ja! Síce všade omieľajú, že na veľkosti nezáleží, ale... Je to kravina. Samozrejme, že záleží. Hoci na druhej strane, aj s malým šašom sa dá predviesť veľké divadlo.

Teda, nie, že by som ho mal malého! To vôbec. Ja som bol skôr vždy ten zlatý stred. Priemer. Nikdy som ničím extra nevynikal. A ani som sa o to nikdy nesnažil.

Vypľul som spenenú penu a opláchol si ústa. Umyl som si tvár a opláchol i zubnú kefku. Denis práve odstavil vodu a vyšiel von. Stál ku mne síce chrbtom, ale ja som si aj napriek tomu vedel vybaviť dokonalý obázok toho, čo som už videl. A vtedy mi hlavou prebehla šíalená rýmovačka - *Denis, čo má veľký penis.*

Uškrnul som sa a sklopil pohľad vo chvíli, keď sa zabalil do bielej froté osušky.

Utrel som si tvár a zahlásil: „Už sa pracem.“

000-XXX-000

Ležal som v posteli a načúval i tomu najdrobnejšiemu zvuku, ktorý som len dokázal zachytiť. Šťuknutie vypínača v kúpeľni, tiché kroky bosých nôh kráčajúcich po podlahe, vrznutie susedných dverí.

Pretočil som sa na bok a zadíval sa von oknom. Vedel som to už nejaký čas. A neprekážalo mi to. Prečo by mi aj malo vadit', že je gay? Nikdy na mňa nič neskúsil. Vždy sme dobre vychádzali. Už ako chlapci. Akurát, že mi musel oči otvoriť niekto iný, lebo on sa mi nepriznal.

Chápal som to. Teraz už hej.

Neviem, ako by som reagoval, keby mi to bol prezradil on. Takto som bol vlastne už pripravený. Kvapky, ktoré mi dala boli riadne ostré. Bodaj by nie, keď zbadala môj výraz.

No hej, Sabína bola pravá bojovníčka. Hotová Xena. A ja som si myslel, že spolu niečo majú. Hm, no, občas vyzerali tie ich objatia tak hodnoverne.

Snažil som sa zaspať a nemyslieť naňho. Ani na jeho štíhle telo orosené kvapkami vody, ani na tú pýchu, ktorá...

Povzdychol som si a vošiel si rukami do vlasov. Nie, ja nie som ako on - uistoval som sa, hoci som kdesi hlboko vnútri cítil, že tak robím celkom zbytočne.

II.

Neurčili sme si žiadne pravidlá. Žiadne, ktoré by zakazovali vodiť si do bytu... nočné návštevy. Ale asi sme mali.

Posadil som sa v posteli a oprel sa chrbtom o stenu. Tu sa vážne nedalo spať. Nie pri *tomto*.

Odkopol som prikrývku a rozladený som po tme prešiel k stolu. Načiahol som sa po krabičke cigariet a zapaľovači. Len tak, naslepo. Podišiel som k oknu a otvoril ho. Pripálil som si a potiahol. Až potom som sa oprel laktami o parapet a snažil sa nevnímať zvuky sexu, ktoré ku mne doliehali skrze pritenké steny.

Hranice. Mali by sme si nejaké vytýčiť. Ale bol by to z mojej strany svinský podraz a nebolo by to fér. Ja som si sem občas nejakú tú kočku doviedol, tak prečo by som to mal zakazovať jemu len preto, že tie kočky sa menili na fešákov?

Čím ďalej som nad tým uvažoval, tým viac som sa mračil. Díval som sa na zatahnuté nebo tmavej atramentovo čiernej farby a hádal som, kedy sa asi konečne rozprší.

Zvuky stupňovali na intenzite.

Pripálil som si ďalšiu a pre zmenu som skúšal hádať, ktoré z tých zvukov patria jemu. Keď som si začal predstavovať, čo asi robia a ako, vydesil som sa. No hej, zľakol som sa vlastných myšlienok. Aj tých predstáv, ktoré so sebou automaticky niesli.

Z vedľajšej izby sa ku mne doniesol výkrik sprevádzajúci orgazmus a výbuch tlmeného smiechu.

A ja som sa neprestával mračiť.

Tretiu cigaretu som nedofajčil. Uhasil som ju predčasne o parapet vo chvíli, keď sa z oblohy spustili prvé kvapky. Vonku sa to nimi ticho rozšumelo. Zavrel som okno a vrátil som sa do posteľe.

Už ustal i smiech.

Nemám poňatia prečo, ale hrozne ma to iritovalo. A nemám poňatia, ako dlho som napínal sluch, aby som začul i nemožné.

Nič. Neozvalo sa ani chrápanie.

Ráno som nemal o nič lepšiu náladu. Na tom stave mi nepridalo ani to, že kúpeľňu som mal obsadenú. Nečakal som však dlho. Vlastne, dvere sa otvorili takmer hneď a vyvalil sa z nich plavovlasý a modrooký chalan. Nemohol mať viac ako dvadsaťpäť.

„Sorry, už padám,“ zamrmlal s opatrným úsmevom a odcupital späť do jeho izby s mojím modrým uterákom omotaným okolo úzkych bokov.

Zamračil som sa a hlavou mi bleskla myšlienka na to, že si budem musieť kúpiť iný.

Vyšiel som von po desiatich minútach. U mňa rekord. Inokedy mi to trvá maximálne päť. Asi som dúfal, že sa zo mňa vyplavia všetky tie nevhodné myšlienky, čudné pocity a tá nepríjemná rozladenosť.

Prešiel som do kuchyne. A on bol tam.

„Dáš si?“

Zamrzol som v pohybe. K dobru mi hodno prirátať, že len na pár sekúnd. Prikývol som. Ochutnal, osladil lyžičkou cukru a snažil sa ju vypiť čím skôr, len aby som už mohol vypaďnúť. Očami som blúdil kade-tade, len aby som nemusel civieť naňho.

„Pôjdem,“ oznámil som stručne. Za kávu som neďakoval. Kávovar je predsa môj. I káva, keď už sme pri tom. A napokon, neprosil som ho. Srať na slušnosť. „Denis je...“

„Ešte spí,“ odvetil a nasledoval ma do predsieni. I on sa obul. Zamračil som sa a uvažoval, či tie tri poschodia zbehnem po svojich alebo ich zdolám výťahom s tým chlapom a v nepríjemne malom priestore. Pre moje ego určite.

Hm, neskoro. Kým som sa pošnuroval, stihol privolať výťah.

Vonku stále pršalo, ale mne to bolo fuk. Netuším prečo som premýšľal nad tým, kto z nich dvoch bol ten hore a či ten svalovec Denisovi náhodou neublížil. Aspoň, čo sa dalo súdiť podľa tých telesných proporcií, ktoré sa črtali pod obťahnutými riflami a čiernym tričkom. Divné. Vôbec nevyzeral ako teploš.

Kľúčom som odomkol auto. Už z diaľky ticho zapípalo a blikli svetlá. „Ideš cez mesto?“ opýtal sa.

Otázka: „Potrebuješ niekam hodiť?“ zo mňa vyšla cez zuby a nasilu. Vážne. Toto nemusel.

„Na hlavnú. Vďaka,“ odvetil a už sa súkal na sedadlo spolujazdca.

000-XXX-000

Zapol som rádio. Ale ani to mu nezabránilo v konverzácii.

„Nie je veľa takých ako si ty,“ povedal a ja som nadobudol dojem, že to mal byť kompliment.

Úkosom som naňho pozrel a zaradil rýchlosť.

„Väčšina heterákov s nami nechce mať nič spoločné. Česť výnimkám. Ale keď si pomyslím, čo sa stalo známemu... Radšej byť opatrný, no nie?“ viedol vlastný monológ.

„A čo také sa stalo známemu?“ opýtal som sa.

Nemal som to robiť. Chyba. Stiahlo mi žalúdok pri predstave, čo keby sa niečo podobné stalo i Denisovi.

Zastavil som na hlavnej. Plavovlasý svalovec vystúpil a prv, než za sebou zavrel dvere, zohol sa, aby na mňa videl. „Dík. A sorry, ak sme boli trochu hlučný. Denis je...“ uškrnul sa, „poriadne číslo.“

Zamračil som sa už asi po x-tý krát a uvažoval, čo tým asi myslel. Radšej nemyslieť.

Žalúdok som mal stiahnutý ešte i na obed. Zjedol som máločo. Ako vrabec.

000-XXX-000

„Ahoj,“ pozdravil som, keď som nakukol do kuchyne, kde ma prilákala veľmi príjemná vôňa. Bol som hladný ako vlk.

„Ahoj,“ odvetil. „Hladný?“ opýtal sa.

„Hrozne,“ pritakal som a vošiel som do kúpeľne, aby som si umyl ruky. Za toto ma mama v detstve vždy cepovala. Preto ten zvyk.

Jednoducho pripravená čína s ryžou. Vedel variť celkom dobre. Za to jeho staršia sestra Soňa pripáli i čaj.

Takmer som vylízal tanier po tom, čo som si ešte raz pridal. Ale Denis sa v jedle iba prplal.

„Tebe nechutí? Je to skvelé,“ pochválil som ho. Pozrel na mňa. „Čo je?“ vybafoľ som nechápavo.

„Nevadí ti, že tu bol včera Igor?“

A zasa to stiahnuté obočie a skrívá tvár. Aha, tak odtiaľ vietor fúka. A svalovec mal odrazu i meno.

Nebolo to prvý raz, čo tu niekoho mal. Ale prvý raz boli taký hlučný a prvý raz ten niekto prespal do rána. Mal som sto chutí povedať – *áno, sakra vadí!* Ale bol by som pekná farizejská sviňa.

Pokrútil som hlavou. „V pohode. Hoci... ste boli trochu hluční,“ zamrmlal som a dúfal, že sa

nečervenám ako idiot.

Teraz sa zamračil i Denis. Akoby ho moja odpoveď neuspokojila. Dopekla, čo chceš teda počuť? Viac tolerantný som už byť nevedel. I ja som len človek!

„Dobre. Nabudúce sa budem krotiť.“

Tak toto som si nedokázal ani len predstaviť. Veď už len pohľad nášho mi pripomínal obeťného baránka. Stelesnená nevinnosť. Fakticky!
A moje myšlienky sa znova upli k predstavám, kto z nich dvoch bol aktívny, kto vyvádza viac a kto tak prerývane vzdychal?

„Netráp sa,“ usmial som sa a zdvihol som sa zo stoličky. „Ty si varil, ja umyjem riad.“

Neprotestoval. Ostal však v kuchyni a ja som na sebe takmer hmatateľne cítil jeho uprený pohľad. Po chvíli to vzdal a odišiel.

V duchu som si pripomenul, že sa nemusím obávať. Mal sa stretnúť so Sabínou.

III.

Prebral. Dôvod som sa nedozvedel. Trochu bľabotal, ale potom sa nechal iba podpierať. Do postele padol ako podťatý. Zobul som ho.

Nechal som svietiť iba na chodbe. Izbu osvetľoval tenký prúžok svetla. I tak som videl tie jeho oči, ktoré sa na mňa mlčky upierali spod ťažkých viečok.

Bez slova som sa natiahol k opasku a rozopol mu nohavice. Spolupracoval. Ťažkopádne nadvihol boky, keď som mu ich vyzliekal. Prehodil som ich cez stoličku a polonahé telo prikryl perinou.

„Určite ti nebude zle?“ uistil som sa, ale on len pokrútil hlavou a pretočil sa na bok.

„Do-rú,“ zamrmlal a povzdychol si do vankúša. „Mrz- ma, že som ti sk-zil r-nde.“

Hádam som to pochopil správne. Iba som nad tým mávol rukou. No tak si dnes nezapichám, no. Je tam toho.

„Spi. Dobrú noc.“

Mohol som ju zobrať sem. Postarať sa oňho a potom si nerušene a v pokoji zatrkať. Ale predstava, že by tu mala ostať do rána sa mi z nejakého nevysvetliteľného dôvodu priecila.

Tereza. Mala pekné nohy a okrúhly zadok. V bare som si nad pohárikom vodky v duchu predstavoval, ako jej to urobím a odhadoval som, čo sa jej asi tak môže páčiť. Stačilo by jej, keby som ju oprel o stenu a spravil jej to pekne odzadu?

Vystrúhal som grimasu. Nevyzerala na to, že by o niečo podobné stála. Tie ružové lodičky na

tej nenormálne vysokej platforme by asi tiež nesúhlasili.

Zaliezol som do postele a nechal tie neradostné myšlienky proste odplávať do nenávratna. Dokonca som si to nespravil ani sám. Nemal som akosi chuť.

000-XXX-000

Sedela oproti mne a hrala sa s farebnou slamkou, ktorú mala strčenú vo svojom drinku. Podchvíľou na mňa skúmavo pozrela.

Odpil som si z piva a prevrátil očami. „No pod'. Čo za britkú slinu ťa páli na jazyku?“

Sabína sa nezbedne uškrnula. Mal som ju už dávno prečítanú. Tá si nebrala servítky pred ústa.

„Len uvažujem, či si tú kočku odignoroval naschvál, alebo či si si ten jej žeravý pohľad vážne nevšimol.“

Pozrel som na ňu a spýtavo dvihol obočie. „Ktorú?“

Rozosmiala sa. „Ty si vážne pako, Patrik!“

Pokrútil som nad ňou hlavou a znova pozrel smerom, ktorým sa stratil Denis.

„Vieš, niekedy ti vážne nerozumiem. Máš dvadsať osem a o žiadny vážnejší vzťah si ani len nezavadiť. Si prít'azlivý, inteligentný a napriek tomu, že som ti práve povedala, že si pako, si celkom rozvážny. Ozaj nechápem. Kde je problém?“

Zadíval som sa na ňu ako na mimozemšťana. „Asi som nestretol tú pravú, to ti nenapadlo?“

Iba sa uškrnula s tým výrazom, ktorý som od srdca neznášal – *Len si to nahováraj, môj zlatý, prd ti to bude platné!*

Zagánil som na ňu a nahol sa ponad stôl. „A čo ty, nedala by si si povedať?“ Uškrnul som sa na oplátku.

„Stačila mi tá jediná skúsenosť. Ved' vieš, že mám svoju teóriu.“

Pravda. Spali sme spolu jediný raz. Chyba, ale ona neľutovala. Iba sa odvtedy pribľblo usmievala a dookola opakovala svoje.

Zamračil som sa. „Totálna hovadina,“ ubezpečil som ju. Presne som vedel, na čo naráža.

Ten jej vševedúci úškrn by som jej najradšej vygumoval z tej zmaľovanej tváre. Jej – *uvidíme* – ma takmer dvihlo zo stoličky.

Po zvyšok večera som bol celý nesvoj. Takmer som vo vzduchu vetril nejaké sprisahanie. Mal som chuť vziať nohy na plecia a vypariť sa kade ľahšie. Tá malá potvora sa ma však držala ako kliešť.

Denis sa s nami nevrátil.

Sabína mala v práci dlhý deň a rýchlo sa unavila. Galantne som sa jej ponúkol, že ju odveziem. Dnes mala prespať u nás. Žiaľ.

Priniesol som jej deku i vankúš a ona sa uvelebila na gauči v obývačke. Našťastie, dala mi pokoj a ja som sa stratil za dverami vlastnej izby, kde som bol relatívne v bezpečí. Na chvíľu.

Keď som zaspával, počul som ako buchli vchodové dvere. Denis.

000-XXX-000

Ráno po sebe nechala akurát odkaz. „Ďakujem chlapci.“ Lístoček ozdobený smajlíkom a vzduch v miestnosti bol prevoňaný jej kvetinovým parfumom.

Otvoril som okno a pustil dnu závan čerstvého vzduchu. Zapol som telku a stíšil som zvuk, aby som nezobudil Denisa.

Potom som sa odšuchtal do kúpeľne a opláchol si tvár. Rukou som si prešiel po dvojďňovom strnisku a usúdil, že celkom postačí, ak sa oholím zajtra.

V kuchyni som si spravil toasty a natrel ich akousi štipľavou nátierkou. Nemal som práve dobrú náladu. Stále som musel myslieť na to jej nechutné a otrepané doberanie si ma. Vážne ma to už štvalo.

X-krát som jej opakoval, že ja nie som gay!

S tanierom v ruke som sa vrátil do obývačky a sadol si na gauč. Prežúval som pomaly a premýšľal som nad tými jej hlúpyimi dôvodmi.

Predsa to, že sa mi viac páčia ženy, ktoré majú menšie prsia ešte neznamená, že som teploš! A ani to, že som so žiadnou dlho nevydržal nie je dôvod na to, aby ma považovala za nepriznaného gaya.

Zamračil som sa, keď som si predstavil, čo by vyhlásila po tom, keby vedela, že to mám radšej odzadu.

Prevrátil som očami sám nad sebou a odložil som tanier s nedojedenými raňajkami. Vrátil som sa do kuchyne po pohár vody, aby som spláchol sústo, ktoré mi takmer uviazlo v hrdle, pri tých neslávnych myšlienkových pochodoch.

Nie, rozhodne nie som gay. To by som predsa vedel, či nie?

Vodu som vypil na pár hltov a dolial si novú. S pohárom som zamieril späť do izby a po chvíli uvažovania som usúdil, že dnes večer jednoducho potrebujem ženskú.

Bezpodmienečne.

Zjavne mi šiel na mozog prebytok testosterónu.

IV.

Sedel som na barovej stoličke a zvažoval, či bol dobrý nápad ísť dnes von. Ale prečo by som sa nezabavil? Iba preto, lebo Denis dnes ostal doma s náladou pod psa? Napokon, neplánoval som sa zdržať dlho.

Napil som sa piva a otreľ si ústa chrbtom ruky. Rozhliadol som sa po sporo osvetlenej miestnosti a zavetрил som ako lovecký pes.

A potom som ju uvidel. Štíhla, krátke vlasy a iskra v oku. Priliehavé tričko a minisukňa. Na nohách červené lakovky na vyššom opätku. Nie zlá, veru nie zlá.

Bod pre mňa, že si ma všimla. Opätovoľ som jej úsmev, ktorý ku mne vyslala a vyrazil som.

000-XXX-000

Neskôr som sa nenápadne vytratil. Dosiahol som, čo som chcel a hoci som mal vo vrecku bundy jej telefónne číslo, vedel som, že sa jej viac neozvem. Vytiahol som ten lístoček a zahodil ho.

Opustil som bar v príjemnom rozpoložení a primerane sexuálne uspokojený.

Zapálil som si cigaretu a potiahol. *Vážne by som mal prestať*, napadlo mi, ale vyfúkom som dym a potiahol si znovu.

Keď som sa vrátil domov, bolo pred polnocou. Telka bola zapnutá a bežal v nej nejaký nezáživný film. Denis zaspal na gauči. Uškrnul som sa a zakryl ho dekou. Iba čo sa pretočil na bok.

Chvíľu som nad ním postával a uvažoval nad tým, čo mi povedala Sabína. Vôbec som nebol ako on.

Pohľadom som sklúzol od orieškových kučier cez jemné črty tváre po štíhlej postave stočenej do kľbka. Nie, nebol zženštilý, ale predsa mal v sebe čosi, čo... ho robilo takým, akým je.

Na malý moment som si ho znova predstavil v náručí toho plavovlasého svalovca a zvrátil som obočie. Scéna ako z hororu. Radšej na čosi také ani nemyslieť.

Vypol som telku a zavrel som sa v izbe.

Zhodil som zo seba cigaretovým dymom nasiaknuté šatstvo a nahý som vliezol do postele.

000-XXX-000

„Nie, mami, vážne, mám sa fajn,“ zamrmlal som, do telefónu a prevrátil očami pri raňajkách.

„Iste. Prídem budúci víkend ako sme sa dohodli.“

„Nie. Prídem sám.“

Denis spýtavo dvihol obočie a odhryzol si z krajca chleba.

„Myslím, že do môjho osobného života ťa nič nie je, mami,“ zaznela moja strohá odpoveď. Mama na druhom konci linky protirečila. Ako inak.

„Na vnúčatá máš ešte čas. Si primladá,“ snažil som sa uchlácholiť ju. Nezabralo to.

„Nie, ako som povedal, prídem sám. Alebo so sebou vezmem Denisa,“ ozval som sa a škodoradostne som sa na uškŕňajúceho priateľa zadíval.

„Dobre. To je fajn. Aj on sa teší a pozdravuje ťa. Ahoj.“

„Tak toto si nemusel,“ zamrmlal a prebodol ma pohľadom.

Položil som mobil na stôl a usmial som sa. „Nemal si sa tak vyškierať. Pôjdeš tam so mnou?“

Zadíval sa na mňa, akoby uvažoval, či to myslím vážne.

„Musím?“

„Nie, ale bol by som rád. Mat' niekoho na svojej strane bude iba výhodou.“

„Hm, chápem,“ povedal a odpil si z mlieka.

„Tak pôjdeš?“

Mykol plecami. „To závisí.“

Nadvihol som obočie. „Hej? A od čoho?“

„Čo za to,“ odvetil a pobavene sa uškrnul.

Povzdychol som si a zagúľal očami.

000-XXX-000

Sabína ma znova pobavene sledovala. Liezlo mi to na nervy.

„Čo zas?“ vypenil som a odtrhol pohľad od Denisa, ktorému postarší zákazník s výrazom v tvári, ktorý sa mi vôbec nepáčil postrčil okrem prepitného ešte nejaký iný papierik.

„Nič,“ odvetila s tým odporným výrazom – *všetko viem*. „Videla som ťa predvčerom v bare

s tou červenovláskou. Ako to dopadlo?“

Ostražito som na ňu zazrel. A neodpovedal. Do istoty.

Neprestala zapárať, márne som sa nádejal.

„Vieš, podľa mňa by si mal niečo skúsiť. A brať to len ako pokus.“

„Mám sa báť?“ opýtal som sa tlmovým hlasom.

Usmiala sa širokým úsmevom ako piraňa na svoju úbohú korisť. „Neviem.“

„Čo vlastne chceš?“

„Jednoduchú vec. Potrebuješ zistiť, ako na tom si a nič lepšie ako bozk ma nenapadá.“

„Mám ťa pobožkať?“ opýtal som sa prekvapene, ale ona sa rozosmiala zvonivým smiechom a pokrútila hlavou. Odrazu som si pripadal ako idiot.

„Nie mňa, hlupáčik. Nejakého muža.“

„ČO!“ zasipel som a rozhladol sa okolo, aby som sa uistil, či nás nik nepočúva.

„Počul si.“

„Si zošalela!“ vychrlil som zúrivo.

Zadívala sa na mňa a podoprela si bradu rukou. „Ak to urobíš, sľubujem, že ťa raz a navždy prestanem otravovať. Si za?“

Zaváhal som. Naozaj. Už len kvôli tomu sľubu by stálo za to podstúpiť to. Veď by sa jednalo iba o bozk.

„Ak by som súhlasil, kto by to podľa teba mal byť?“

„Denis,“ povedala a zároveň pozrela na čašníka, ktorý prišiel pozbierať taniere.

„Hm?“ ozval sa Denis a preskakoval pohľadom z jedného na druhého. „O čo ide?“

„Mám ťa pobožkať,“ povedal som celkom pokojne, nespúšťajúc pohľad z tváre Sabíny. Tá sa škľabila spokojne ako mačka.

Vzápätí sa ozval rinkot príbora, ktorý s ostrým zvukom dopadol na zem. Denis tlmene zahrešil a zohol sa, aby ho zdvihol. V tvári bol červený ako rak.

Keď sa znova postavil, prepálil Sabínu mrazivým pohľadom a zamrmlal: „To nie je vtipné!“

Až vtedy sa prestala uškŕňať, ale i tak mykla plecom. „Dohoda je dohoda.“ Tvrdohlavá beštia!

Musel sa udržať, aby na ňu negánil. „Dáte si ešte niečo?“

„Dezert,“ odvetila chytro a ja som porazenecky prikývol. Vybrala i za mňa. A k tomu kávu.

Nutné dodať, že s každou uplynulou minútou som tú dohodu začal zvažovať ako reálny fakt.

Nakoniec sme sa vážne dohodli. Keď som sa jej spýtal, či chce byť svedkom – *čo mi bolo vážne proti srsti* – našťastie odmietla. Vraj ona to bude vedieť. Ak sa tak stane.

Odfrkol som si.

S Denisom nebola v ten deň žiadna reč. Bol mĺkvy a zamračený, na otázky odpovedal úsečne. Napokon som to vzdal. Pozhovárať sa s ním môžem predsa i neskôr.

V.

Cesta z mesta netrvala dlho i vďaka tomu, že mi Denis robil spoločnosť. Rozhodol sa ísť, ani som ho nemusel veľmi prehovárať, hoci som ho podozrieval, že tak trochu zdrhol pred Sabínou, ktorá okolo nás krúžila ako osa.

Mama nás privítala s otvorenou náručou a bozkom na líce. Dala nám zahryznúť čosi pod zub a zaviedla nás na poschodie. Ukázala na tri izby, ktoré potrebovali omaľovať a nachystala nám všetko, čo k tomu budeme potrebovať.

„O izbu sa budete musieť podeliť,“ zašvitorila ospravedlňujúco.

„Pokojne sa vyspím na gauči, pani Zvolenská,“ chytil sa šance Denis, ale ona len pokrútila hlavou.

„Denisko, to neprichádza do úvahy. Obývačku si už zabrala Sonička.“

Denisovi zamrzol úsmev na perách. Kapituloval.

„Prekáža ti to?“ opýtal som sa a vystrúhal som naňho grimasu.

„Nie, len som si myslel, že...“

Štuchol som ho laktom do boku. „Neboj sa, ja nehryziem. Teda väčšinou,“ dodal som a uškŕnul som sa ešte viac.

Mama nado mnou iba pokrútila hlavou. Aj tak viem, že ma už dávno označila ako *beznádejný* prípad.

Prezliekli sme sa a pustili sa do práce. Obaja. Steny sme si starostlivo rozdelili dva ku dvom. Keďže som bol predsa len o čosi vyšší, dostal som ako bonus omaľovať strop. Na bielo.

Soňa prišla asi hodinu po nás. Bola nás pozdraviť a skontrolovať, ako nám to ide. Potom zbehla do kuchyne a sľúbila nám za odmenu čerešňovú bublaninu.

000-XXX-000

Kým surovú masu na koláč z jednotlivých surovín miešal mixér, Marta lúpala čerešne a zbavovala ich kôstok.

„Nad čím premýšľaš, mami?“ opýtala sa Soňa, ktorá si všimla jej neprítomný výraz v okrúhlej tvári ovenčenej stále hustou záplavou zostrihaných orieškovohnedých kučier, i keď sem tam popretkávanou striebornými nitôčkami.

Mama na ňu s úsmevom pozrela a mykla plecami. Vylúpnutú čerešňu hodila k ostatným. „Zdá sa, že Patrik si s Denisom rozumie, nie?“

Sonine obočie sa nad svetlomodrými očami, ktoré ako jediná zdedila po svojom otcovi Mirovi stiahlo. „Chceš mi povedať, že...“ nedokončila. Na túto tému sa s matkou nikdy nebavila. Netušila, čo jej má povedať a vôbec.

„Zdá sa, že od Patrika sa vnúčať nedočkám,“ dodala a usmiala sa na svoju dcéru.

Soňa vypla mixér. „Vadí ti to? Hnevala by si sa naňho, keby sa priznal, že je... iný?“

Marta pokrútila hlavou. „Ako by som mohla? Veď je to môj syn.“

„Dobre, ale...“ Soňa si povzdychla.

„Vždy som tušila, že je inakší ako ostatní chlapci. Pamätáš sa na tú bábiku, ktorú ti ako malý stále kradol?“

Soňa sa uškrnula. „To ale ešte nedokazuje, že je taký, ako si myslíš.“ Ona sa vždy radšej držala faktov. Dôkazov.

„Iste. Viem.“

Kým jej dcéra vyliala masu na vymastený a papierom vyložený plech, Marta hrst'ou múky pomúčila napolené čerešne, aby neklesli na dno koláča, ale aby sa držali pekne navrchu. Tanier potom podala dcére a tá ich uložila na uhladené cesto.

Soňa pekáč vložila do vyhriatej rúry a otočila sa k matke.

„Naozaj si myslíš, že by mohol byť teplý?“ ozvala sa neisto tlmeným hlasom.

Marta sa pousmiala. „Žiaľ, momentálne si myslím, že Patrik sám nevie, čo chce.“

Soňa si povzdychla a pustila sa radšej umývať riad.

000-XXX-000

„Prvý!“ zvolal som a pretiahol si kostru.

Denis sa ku mne otočil. Mračil sa. „Nevedel som, že súťažíme.“

Usmial som sa od ucha k uchu. „Veď ani nie, ale som prvý.“

„Si malicherný,“ fľochol po mne.

„A ty príliš pedantný,“ nedal som sa a podišiel som k nemu, aby som mu pomohol.

„Nechaj, ako to bude vyzerat’?!“ štuchol do mňa v snahe odradiť ma od mojej dobrej vôle pomôcť mu.

„Denis?“ ozval som sa, štetec pripravený v ruke.

„Hm?“ zamumlal a len čo sa ku mne otočil, schytil to jeho nos.

„Krásne,“ poznamenal som a obdivne som zapískal, kým on stihol iba vyvaliť oči. Napokon zaprskal a zahnal sa na mňa svojím štetcom, namočeným v rovnakom odtieni lososovej farby. Uhol som sa a počul som, ako tlmene zakliat.

Vybehol som z izby a on sa pustil za mnou. Schytali to moje vlasy a staré tričko. Zákerne a od chrbta. Nedal som sa a prisahal mu pomstu. Iba si odfrkol a vrátil sa dokončiť robotu.

000-XXX-000

Kým sa zvečeriло, obaja sme boli uťahaní ako kone. Mama nám ohriala šošovicovú polievku s párkom a ten plech bublaniny, ktorý nám spravila Soňa sme zlúpili na posedenie.

Chvíľu sme ešte posedeli so Soňou a mamou v altánku pri pohári vína, kým sa napokon Denis porúčal. Nasledoval som ho chvíľu na to, keď mamino jemné zapáranie a Sonino doberanie si ma presiahlo únosnú úroveň a ja som už celkom unavený nedokázal vykryť ich zvedavé otázky.

Rýchla sprcha mi padla vhod. Zaliezol som do postele na voľnú stranu. Po tme. Ak som si v kútiku duše namýšľal, že bude divné deliť sa s Denisom o posteľ, mýlil som sa.

Dvojlôžko bolo dosť široké, aby sme sa jeden druhému vyhli. Zaprial som mu dobrú noc a otočil sa na bok. O chvíľu som už spokojne odľukoval, netušiac, že Denis stále bdie a nemo civie do temného stropu.

Netuším, ako sa to stalo, ale prebudil som sa ako prvý v momente, keď som si uvedomil, že sa ku mne dôverne tisne iné telo.

Denis, uvedomila si moja rozospatá myseľ, keď poskladala rozhodené čiastočky spomienok znova dokopy.

Zažmurkal som a otvoril oči. Jeho tvár bola tak blízko, že sa naše pery takmer dotýkali. Prsty ruky, na ktorej ležala jeho kučeravá hlava mal vmotané v mojich vlasoch a tou druhou ma zľahka objímal.

Nohu som mal uloženú medzi jeho stehnami a bruchom som bol natlačený na jeho bok.

Divnejší už bol ten pocit, ktorý mi zvieral žalúdok a... naprázdno som preglgol, keď som si uvedomil, v akom stave je moje libido.

V hlave sa mi ozval ohlušujúci alarm a fakt, že by mohla mať *Sabína* pravdu naberal čoraz reálnejšiu podobu.

Opatrne som sa vymanil z jeho náručia a snažil sa nespanikáriť. Vykĺzol som z izby rovno do kúpeľne. Pár nekonečných minút som prestál opretý o umývadlo a dívajúci sa na svoj obraz v zrkadle. Dýchal som ťažko a prerývane, akoby ma na hrudi ťažil obrovský balvan.

A vlastne... niečo podobné to bolo, pretože tie pochybnosti, ktoré vo mne vzkĺčili narástli do hrozivých rozmerov. Presne ako moja ranná erekcia.

Počas dňa som sa na to snažil nemyslieť. Z časti mi pomohla aj práca. Ale čím ďalej, tým viac som sa pristihol pri tom, ako svojho dlhoročného priateľa potajme pozorujem.

VI.

Nikdy som ho nevnímal inak, až do chvíle, kedy *Sabína* vyrukovala s tými svojimi teóriami. Mal som sa jej chuť vysmiať, ale skôr ako si tie teórie overím v praxi, nemôžem. Pretože vo mne stále hlodal červík pochybností dookola opakujúci – *Čo ak predsa?*

Desil som sa toho. Vážne. Čo ak zistím, že...

Moment. Načo predbiehať? Zarazil som sa a zamračil.

„Tak podáš mi ho?“

Precitol som a uvedomil som si, že odo mňa *Denis* niečo chce. „Čo?“

„Ten šrubovák!“ zvolal podráždene a zamračil sa.

Podal som mu ho a on sa otočil ku konštrukcii dvojlôžkovej postele. „Toto mi podrž,“ povedal a ukázal na postrannú dosku.

Kľakol som si k nemu a nechal ho pracovať. Myšlienky som si však ustriechnuť nedokázal.

000-XXX-000

Ležal som v posteli a cival do stropu. Denis ležal otočený na boku a ticho oddychoval. Skontroloval som displej svojho mobilu. Pol druhej. Ak konečne nezaspím, ráno budem vyzerat' ako po fláme.

„Spíš?“ ozval som sa odrazu do ticha izby a čakal.

Denis sa pretočil na chrbát a potom na bok, tvárou ku mne. „Takmer,“ zašepkal.

„Rád by som niečo...“ začal som, ale nedokončil. Odvaha mi nikdy nechýbala, ale zapájať do Sabíniných experimentov Denisa sa mi nezdalo práve fér.

Ale koho iného? Takého, ktorý by mi jednu neupalil už len kvôli tomu, keby som naňho vybalil dôvod, by som asi nenašiel.

Okrem toho, Denis sa v tej reštaurácii tváril ozaj... *čudne*. Vykol'ajene. Nerád by som niečím podobným zničil naše priateľstvo.

„Môžem sa ťa niečo opýtať?“

Denis čosi zamrmlal. Bral som to ako áno.

„Veľmi sa našťveš, ak ťa o niečo požiadam?“

Zdalo sa mi, že spozornel. A dokonca ho to prebralo natoľko, aby si povzdychol a podoprel si hlavu rukou.

„No, podľa toho, o čo pôjde,“ odvetil zamyslene. Vedel som, že je v strehu.

„Musíš mi pred tým niečo sľúbiť,“ dodal som rýchlo.

„A čo?“ ozval sa zvedavo.

„Že sa nenaserieš.“

Denis chvíľu mlčal. Vyčkával a zjavne hútal, o čo mi do frasa ide. Ale potom na to asi prišiel sám. Docvaklo mu to bleskovo. Mne by to teda trvalo...

„Ty to vážne... chceš?“

Asi bol viac v šoku ako ja.

„Ak to neskúsim, nedá mi pokoj,“ odvetil som logicky.

„Nemôžeš jej povedať, že si to skúsil a nič sa nestalo?“

Pokrútil som hlavou a moje vlasy zašušťali na vankúši. „Nie. Povedala, že to zistí. Znelo to presvedčivo.“

„Radšej... radšej by som to nerobil,“ zamrmlal tak ticho, že ho takmer ani nebolo rozumieť, hoci bol tak blízko pri mne.

„Chcem to skúsiť. Od teba mi nehrozí, že pre to dostanem po papuli.“

„Ako vieš?!“ ozval sa tlmene a ja som sa uškrnul.

„Lebo si môj kamoš, preto.“ Sebaisté vyhlásenie, proti ktorému nemal čo dodať.

A znova to mučivé ticho. Moment, kedy sa konečne rozhodol odpoveď trval hádam večnosť.
„Tak dobre, ale nie teraz. Ak to... musí byť, trvám na tom, že si ja vyberiem – kedy.“

Ak očakával námietky, nedočkal sa. „Fajn. Nech je po tvojom.“

Otočil som sa na bok a o pár minút som zaspal ako zarezaný. Ešte som počul ako si Denis znova povzdychol a zvalil sa vedľa mňa do perín.

000-XXX-000

Bolo to veľmi príjemné. Ten pocit tepla a jemného tlaku, ktorý som ucítil. Stále som spal a myslel som si, že iba snívam. Nikdy som nemal taký živý sen.

Usmial som sa a nechal som, nech si so mnou robí, čo chce. Jazyk, ktorý mi klzal po perách si ľahko prerazil cestu do mojich úst. Dotkol sa môjho jazyka a vyzval ho zmyselného tanca.

To už som bol niekde medzi snom a prebúdžajúcim sa vedomím.

Keď som sa prebral úplne, zistil som, že sa nado mnou skláňa Denisova kučeravá hlava a ja mám prsty vpletené do jeho vlasov. Díval sa na mňa neistým pohľadom, ale napriek tomu mu oči žiarili.

„Dovoliť si mi vybrať si,“ poznamenal bez toho, aby sa pokúsil odtiahnuť.

Zmohol som sa na zažmurkanie. Kým som sa spamätal, bol z izby preč. Ostal som ležať v posteli sám, s rukami stále zdvihnutými vo vzduchu a... s poriadnou erekciou.

Musel som vyzerat' ako idiot.

000-XXX-000

Cesta späť bola náročnejšia. Denis bol mlčky a ignoroval moje pokusy o nadviazanie rozhovoru. I mama so Soňou postrehli, že sa s ním čosi deje, ale rozlúčil sa s nimi rovnako srdečne, ako sa s nimi i zvítal.

Iba mňa okato nevnímal.

„Hneváš sa?“ opýtal som sa a z duše som za už len za tú otázku nenávidel. Takto mali vo zvyku svedeať ženy, nie muži.

Nepozrel na mňa. Zaryto civel von oknom na svojej strane spolujazdca. „Nemám prečo.“

Vrátili sme sa a on sa zavrel vo svojej izbe. Ja som sa najprv vybalil a odložil som zásoby jedla od mamy do chladničky. Potom som chvíľu čumel telku a napokon som to nevydržal.

Schmatol som budnu a vypadol som von.

000-XXX-000

Nebolo ľahké vyznať sa v sebe. Popravde, ten bozk so mnou zamával ako s ruskou zástavou na prvého mája.

Celý deň som v duchu preklínal Sabínu i jej debilný nápad, ale potom... Ja neviem. Akosi mi to neprišlo až také absurdné. Ani nechutné. A už vôbec nie prihriate, či teplošské.

Bozkávať Denisa bolo...

Potiahol som z cigarety a oprel sa o zábradlie mosta. Civel som do rieky a uvažoval nad vlastnými zmiešanými pocitmi.

Stále som mal v sebe zmätok a azda ešte väčší ako predtým.

Fakty. Držme sa faktov, nabádal som sa v duchu.

Takže, pravdou bolo, že mi to so žiadnou nevydržalo. Iba som ich využíval a preťahoval. Nič viac. Žiadnu som nevidel viac ako trikrát a to už bol sám o sebe rekord, ak sa to prihodilo. A trvalo mi, kým som sa vzrušil.

Tiež som preferoval polohy od zadu a...

A kurva! Žeby mala Sabína pravdu? Preto som si vyberal zakaždým baby ostrihané na krátko a ploché ako žehliaca doska? No snáď... *nie!*

Ešte raz som si potiahol a tipol som cigu. Chcelo to čosi iné. Chcelo to ďalší pokus. A tak som šiel do baru. Sadol som si k barovnému pultu a s pivom v ruke obzeral vhodné objekty.

Pred polnocou, keď som to tam zabalil a odrážal pokusy zhovorčivých žien očividne na love nájsť so mnou spoločnú reč, mi bolo jasné, že vlastne ohľadom mňa nič jasné nie je.

Nehovoriac o tom, že som nemyslel na nič iné ako na bozk, ktorý som v toto ráno dostal. Na bozk, ktorý ma rozhodil a vykoľajil ako pokazený vagón vyradený z prevádzky.

VII.

Zmätok.

Mal som dojem, že v posledných dňoch je práve on mojím najlepším priateľom. A okrem toho, stále som sa nachádzal v pokusnej fáze svojho strastiplného života.

Šok.

To bolo ďalšie, čo som zažíval, keď som si pri pohľade na ženy uvedomoval, že na nereagujem dostatočne primerane. A že úplne neprimerane reagujem na mužov. Sediac v kaviarni, ktorá mala na námestí pešej zóny mesta postavený stánok a obzerajúc sa nenápadne na všetky strany cez tmavé sklá slnečných okuliarov som sledoval a snažil sa rozpoznať vlastné reakcie.

Musím priznať, trochu ma vydesili. Tak dobre. Viac ako len trochu. Ale čím ďalej, tým viac som si bol istejší, že... nie som normálny, ako som si celý čas mylne namýšľal.

Aspoň, že Denis so mnou začal normálne komunikovať, hoci i tak pôsobil uzavreto a to ma asi štvalo najviac. Ale v tom štvaní viedla rozhodne Sabína.

Nasledoval ďalší pokus, keď ma napadlo, že si sadnem za počítač a skúsím ešte čosi. Našiel som si pornostránku a stiahol som si krátke video, kde si to rozdávali výlučne muži. A pekne tvrdo.

Fakt, že som sa urobil už len z toho, že sa bozkávali a obchytávali mi na nálade nepridal. Ten film som dopozeral. Statočne. Ale hlavne zo zvedavosti. Už dlho som si to nespravil sám a toto bola dobrá príležitosť... na zopakovanie si niekdajších pubertiackych manuálnych návykov. Zúril som.

Na Sabínu, na jej múdre, vyrývačné kecy i na celý posraný svet.

Po ďalšej fáze, kedy som prekonával myšlienkové pochody typu – *Kurva, prečo práve ja?! –* som sa s tým začal ako tak vyrovnávať. Ak sa to tak dalo vôbec povedať. Neľákalo som sa po baroch a nesnažil som sa dostať nikomu pod sukňu, či do nohavíc – pre zmenu.

Pripustil som si, že tým, že som trochu iný sa svet nezrúti a to, že som asi skutočne gay (*stále na to bolo čudné čo i len myslieť*) nemám predsa vyryté na čele, takže... *o čo ide?*

Pravdou bolo, že som sa o tom potreboval s niekým pohovárať.

Cestou z práce – *akoby to chcel osud* - som vrazil do Sabíny, hneď vo vestibule firmy. Prevrátil som očami a povzdychol si.

„No nazdar!“ pozdravil som ju a ona si ma iba mlčky premerala pohľadom od hlavy po päty.

„Hm, ahoj,“ preniesli napokon vlašne tie jej narúžované pery. „Takže... si to urobil.“

Neprikývol som, ani nepokrútil hlavou. Iba skonštatovala to, čo bolo podľa nej zjavné.

„Potrebujem s tebou hovoriť,“ vyhlásila autoritatívne ako poľný maršál, keď popri mne cupkala na parkovisko v topánkach na vysokých opätkoch.

Mykol som plecom a kľúčom odomkol auto.

000-XXX-000

Sabína pred mňa postavila šálku kávy a sadla si na stoličku oproti. Jej kuchyňa napodiv pôsobila útulne a vážne príjemne. Okolo nôh sa mi obtrela jej mačka a ja som zvrátil obočie.

„Denis sa so mnou nerozpráva,“ začala bez úvodu a prepálila ma priam vražedným pohľadom typu *Brutálna Nikita*.

Mykol som plecami a doprial si lyžičku cukru. Keď mám trpký život, nech je aspoň sladký, zvykla hovoriť moja babka.

„Čo ja s tým?“ odbil som ju.

„Čo si mu povedal? Alebo si niečo spravil?“ začala s obviňovaním. To jej išlo najlepšie.

„Však si to zistil! Bože, som ja ale hus! Je to priskoro! Mohla som tušiť, že ak to praskne, iba sa z toho celý poserieš!“

„A čo by si asi robila ty, keby si odrazu zistila, že si lesba, ha? To si myslíš, že mám skákať od radosti?!“ vybuchol som a zazrel na ňu ako hrom do duba.

„Isteže nie, ty pako!“ vyštekla. „Ale mohol si k nemu byť citlivejší a nie odkopnúť ho ako všivavého bastarda! Toto si vážne nezaslúžil! Som ja ale poriadna krava! Keby som nebola provokovala...“

Až potom si všimla, že sa na ňu dívam ako teľa na maľované vráta a sklapla. Nervózne si prehrabla rozpustené vlasy a do líc jej vbehla červeň. A to som u nej videl prvý raz.

„O čom to tu melieš?“ dostal som konečne zo seba po zistení, že som si jazyk neprehltol. Kávová lyžička stále na polceste k ústam, ruka stuhnutá ako i zvyšok tela.

Zakryla si rukou oči a čosi si nezrozumiteľne zamrmlala. Mal som silný dojem, že si znova vynadala. Pekne štipľavým slovníkom.

Nepomohlo.

Moja zvedavosť bola vybičovaná na maximum. „Chceš povedať, že Denis...“ začal som, ale nebol som schopný dokončiť. „Že je... do mňa...?“ zasa iba chabý pokus.

„Nemal si sa to nikdy dozvedieť,“ zašomrala rezignovane. „Denis ma zabije!“ zaúpela vzápätí a zakryla si tvár rukami.

„Ako dlho...?“ netuším, či som dýchal.

Pozrela na mňa cez prsty. „Neviem! Večne?! Ty, ak... ak mu niečo urobíš, ak ho vyhodíš alebo... Paťo, prisahám, že ťa zabijem vlastnými rukami! Počuješ?!“

Mlčal som. Asi by mi dala facku, keby som sa spýtal, či jej stojím za to, aby si na mne polámala svoje gélové nechty. Ale... čo aj iné po takom priznaní? Bože, veď som ešte ani poriadne nevstrel fakt, že som teplý a tu druhý šok!

„Si v poriadku? Nejak si zbledol,“ poznamenala akoby nič a naklonila sa bližšie. „Však mu nič nespravíš?“ uist'ovala sa a ja som bol schopný iba civieť... kamsi.

Vstal som, ale ani netuším ako som sa dostal na balkón. Pripálil som si prvú, potom druhú i tretiu cigu. No skús s tým prestať, keď sa ti odrazu pod rukami drmolí celý život.

Stála mi za chrbtom, potom si prisadla a jednu cigu si ukradla z mojej krabičky. Bez opýtania, ako inak. Doniesla popolník a svorne sme mlčali.

Asi to pomohlo.

„Zrejme... som fakt gay,“ prehovoril som azda po dobrej polhodine.

Pozrela na mňa cez práve vyfúknutý cigaretový dym. „Stále si nie si istý?“

Pokrčil som plecami. Nečakal som, že mi vezme ruku do svojej a capne si ju dlaňou rovno na prsník. Mohol som sa asi tešiť, že si ju nestrčila niekam inam.

Nadvihla obočie, ale ja som len pokrútil hlavou. „Nič.“

„Asi to nechceš počuť, ale mala som pravdu,“ hlesla. Neznelo to víťazoslávne, skôr súcitne.

„Veru, to som fakt počuť nechcel.“

„Pozri, ber to pozitívne. Doteraz si sa životom iba bezcieľne potácal. Žiadny vzťah ti nevychádzal. Teraz máš na čom stavať. Máš základy.“

Pozrel som na ňu. Snažila sa ma vytočiť, či povzbudiť? Nebol som si celkom istý.

„A na čom mám podľa teba stavať? Cítim sa ako batol'a v plienkach, ktoré odrazu musí chodiť a nevie ako.“

„Chápem,“ šepla zúčastnene a prisadla si ku mne. Oprela si hlavu o moje plece a chvíľu tak zotrvala. „Takže... čo sa medzi vami vlastne stalo?“ Ženská zvedavosť zvíťazila.

Všetko som jej povedal. Vlastne... len to málo, čo sa stalo.

„Tak potom tomu nerozumiem,“ pokrútila hlavou. „Myslela som si, že si niečo vyviedol, ale teraz to vyzerá, že za všetko môžem vážne ja,“ zvesila plecيا. „Chcela som len pomôcť.“

„A ako?“ opýtal som sa posmešne a pomyslel si, *hotová matka Tereza*.

„Mali sa ti otvoriť oči. Mal si zistiť, že Denis je fajn a mal si si ho začať viac všímať, dočerta!“

Hm, už sa stalo, pomyslel som si, ale nespravil som jej tú radosť, aby som to priznal i nahlas. Nech si pekne vypije, čo navarila.

000-XXX-000

Domov som sa vrátil ešte pred ôsmou. Denis práve zapol telku, aby si pozrel správy.

„Večeru máš na sporáku,“ oznámil mi bez toho, aby sa vôbec otočil, či ma pozdravil. Keby sa bol otočil, zistil by, že sa mračím ako d'as. A keby sa bol spýtal prečo... Asi by som zbabelo zdrhol.

Dobre, že sa neotočil.

Šiel spať skôr ako ja, lebo ráno skoro vstával. Ja som si doprial dlhú sprchu a zapadol som na gauč k telke.

Keď som po dvanástej vypol bedňu, zamieril som do svojej izby, ale... ocitol som sa pred dverami tej Denisovej.

Stlačil som kľučku a nakukol dnu. Izba bola ponorená do tmy. Iba nejasné svetlo z pouličných lúčok osvetľovalo postavu spiacu v posteli. Chvíľu som ho zamyslene pozoroval, kým som znova nezavrel a nestratil sa v svojej izbe.

VIII.

Spomenul som si na Sabínine slová, keď som vstupoval do lietadla. Aj to len preto, lebo predou mnou kráčal párik zaľúbencov. Nie hetero, ale homo.

Ber to, ako niečo pozitívne, znelo mi v hlave počas dvojhodinového letu, keď som ich po očku sledoval. Správali sa tak uvoľnene, prirodzene, akoby na tom nič nebolo.

Ubytoval som sa v hoteli a vyšiel na balkón, z ktorého som mal nádherný výhľad na ulicu Champs-Élysées. Zapálil som si cigu a bol som rád, že som mohol aspoň na chvíľu vypadnúť.

Služobná cesta mi vážne prišla iba vhod a ja som dúfal, že sa dám nejako dokopy, trochu sa odreagujem a možno si i prečistím hlavu.

Sabína mala v niečom pravdu. Aspoň som mal v sebe konečne jasno. To nebolo zlé. Lenže... byť homosexuálom nie je veru žiadna výhra. Určite nie u nás, kde sú ľudia stále príliš konzervatívny.

Svet takto orientovaným ľuďom nepraje a pokiaľ viem, práve toto mohlo za skazu Sodomy a Gomory. Aspoň tak to hovorí Biblia.

Uškrnul som sa sám pre seba a zdvihol som hlavu k belasej oblohe v očakávaní, či na mňa z neba neletí horiaci asteroid alebo čosi podobné.

Hm, tak nič.

Nebo je jasné už nejakú tú chvíľu a moja potupná a strašná skaza sa jednoducho nekoná.

000-XXX-000

Povinností som mal našťastie málo a moja franina nebola najhoršia. Stihol som si užiť aj pár atrakcií a Jean Pierre ma povodil kade-tade.

Navštívili sme katedrálu Notre Dame, boli sme omrknúť kostole Saint-Suplice, kde sa točilo pár scén z filmu Da Vinciho kód. Nevynechali sme ani Versailles.

Pripadal som si tam ako červík, ktorý čumí na glóbus a uvažuje, kde začne. Ale bolo tam vážne krásne, i keď na jeden deň málo. Vlastne som mal dojem, že aj keby sme tam stanovali týždeň, tie záhrady by sme jednoducho celé nezdolali. A hoci ma večer boleli nohy ako šľak, neľutoval som.

Vzápätí som sa dal ukecať na pivo do blízkeho baru. Povedal som si, že pre to pivo sa tam aj rád doplazím, ak to bude treba.

Jean Pierre ma zoznámil so svojimi priateľmi. Zjavne som jednému padol okamžite do oka. Aspoň tak som pochopil všetky tie signály, ktoré vysielal, hoci na druhej strane, nijako som ho nepovzbudzoval a určite som nemal napísané na čele, že som i ja teploš. Pred odchodom z hotela som sa díval do zrkadla, takže to viem na isto.

Keď som to neskôr Lucovi, ktorý navrhol, že ma odprevadí do hotela povedal, iba sa zasmial a v tieňoch javorov ma prekvapil bozkom. S jazykom a s tým ostatným. Nebol to zlý bozk. Rozhodne však na mňa nemal taký silný účinok ako ten, ktorý mi dal Denis v to ráno.

Luca ma pozval k sebe. Bez obalu. Ale odmietol som. Musel som sa v duchu smiať i desiť zároveň, pretože okamžite navrhol alternatívu. Chcel mi spraviť aspoň fajku. Vraj slováka ešte nemal.

Teraz som sa zasmial nahlas a znova som mu dal košom. Nenasral sa. Vzal to športovo. Vraj – netuším, o čo prichádzam - povedal mi s úsmevom.

Fajn, netušil som, ale ani som neľutoval. Aj tak ma pozval k sebe. Vo všetkej počestnosti.

Býval blízko. Ten dom pôsobil, ako keby z neho niekto polovicu odrezal a nechal ju zmiznúť. Ale vo vnútri to bolo fajn. Nič veľké, ale za to útulné. Za to mohla jeho sestra, ktorá mu pomáhala so zariadovaním. Špecializuje sa na bytové interiéry ako dizajnerka.

Uvelebil som sa na pohovke a po ďalšom pive som sa znova opýtal, ako tak rýchlo zistil, že som gay.

Iba sa usmial a pokrčil plecami. Ubezpečil ma, že to vážne nemám napísané na čele. Podľa

toho, čo som mu rozumel, má v sebe asi zabudovaný nejaký radar, alebo čo, lebo v deviatich z desiatich tipov je úspešný.

Priznal som sa, že som to zistil len nedávno a skúšam sa s tým ešte len zmieriť a nikto to o mne zatiaľ nevie.

Luca povedal, že aj jemu chvíľu trvalo, kým vyšiel s pravdou von. Hlavne preto, lebo sa bál, že ho rodičia vyhodia z domu. Preto sa snažil rýchlo osamostatniť, aby mal v prípade potreby kam ísť. Ako dodal, bál sa zbytočne. Jeho otec to síce zobral trochu horšie, ale mama sa zachovala ako hrdinka. Usmiala sa a povedala, že aj tak ho miluje.

Kiež by to takto prijala i moja rodina.

000-XXX-000

„A do riti,“ zamrmlal som neskôr v sprache, keď som si uvedomil, čomu ďalšiemu sa nevyhnem. Priznať sa mame a sestre ma bude stáť poriadnu dávku odvahy. Ak pozbieram guráž a budem taký hrdina, aby som zariskoval.

Neskôr som ležal v posteli a uvažoval som nad tým. Povedať im to vôbec? Ako sa zachovajú? Znenávidia ma? Odsunú na vedľajšiu koľaj ako chybný vagón?

Ak áno, aké to bude žiť bez nich? Oddelený od rodiny a celkom sám? Nedopadol vari presne takto Denis? Pretočil som sa v posteli na bok. A zvláda to! Som vari menej odvážny? Alebo väčšmi zbabelý?

Jedno som vedel naisto. Stanem sa nepochybne čiernou ovcou rodiny *numero uno*.

Pretočil som sa na druhý bok a zakázal si vymýšľať hororové scenáre.

Svet fakt teplošom nepraje, ale priznajme si, kedy to bolo inak? Vďaka Sabíne a jej provokačnej neodbytnosti som prišiel na to, kým som.

Asi by som sa jej mal poďakovať. Alebo ju zahlušiť. No ani na jedno z toho som sa momentálne necítil. Okrem toho, delilo nás pár pekných kilometrov.

000-XXX-000

Pred letiskom v Blave som si vzal taxík a odviezol sa ním na vlakovú stanicu. Tam som si kúpil lístok na vlak a nechal sa odviezť domov. Ešte šťastie, že som to nemal ďaleko.

Takmer som odpadol od úľavy, keď na mňa na konečnej zastávke čakal Denis s mojím autíčkom, pripravený odviezť ma domov.

„Ahoj, ako bolo?“ opýtal sa a na privítanie mi podával ruku.

Prekvapil som ho, lebo som mu ňou zľahka trhol a on mi padol do náručia s mierne vyvalenými očami.

Stále krásne modrými.

Neuvedomil som si, že som sa pritom nadýchol jeho... jeho sviežej vône a spokojne zamrmlal: „Ahoj.“

Keďže som sa od neho rovnako rýchlo odlepil – *nemal som v úmysle vzbudzovať verejné pohoršenie len preto, lebo som sa vrátil z Francúzska a ani som ho nechcel uviesť do rozpakov* – nestihol ani zaprotestovať.

„Nebolo to zlé,“ pokračoval som, keď som si nalodil svoju batožinu do kufra auta a prešiel na stranu spolujazdca.

Denis už sedel v aute a štartoval.

„Ale som rád, že som nazad.“

Cestou som mu porozprával, čo a ako bolo. Keď som dokonca priznal, že ma tam chcel zbalit' jeden týpek, Denis skoro neubrzdil na križovatke. Tlmene zahrešil a mne došlo, že by som nemal provokovať šoféra počas jazdy.

A tak som po zvyšok cesty mlčal.

Doma som vpadol rovno do sprchy a potom som si sadol k stolu. Denis varil. A vážne ukázkovo. Bývať s ním malo vážne svoje neoceniteľné klady. Jedol som kuracie soté a lahodné porcie zapíjal bielym vínom, ktoré som si odtiaľ doniesol. Denis sedel oproti a večeral tiež. Chcel na mňa počkať. A mňa i táto malá drobnosť z jeho strany nesmierne potešila. Po očku som ho sledoval a odpovedal na jeho zvedavé otázky.

Po dobrej večeri som umyl riad a dal mu darček, ktorý som mu v Paríži kúpil.

Pozrel na mňa ako vyoraná myš. „To si... nemusel.“

Mykol som plecami a usmial som sa. „Ale chcel som. Viem, že toto je tvoja obľúbená značka a... tá malá eiffelovka je len taká prkotina. Predávajú ich na každom kroku takí mamrd'áci.“

Podakoval. Díval som sa ako šetrne otvára krabičku a vyberá z nej drahý parfum. Privoňal si a zdvihol hlavu. Usmial sa a ešte raz podakoval.

„Pôjdeme večer niekam von?“ opýtal sa zvedavo, zjavne dobre naladený. Dúfal som, že najmä kvôli tomu darčeku.

Pokrútil som hlavou. „Som unavený a okrem toho, nechce sa mi.“

Prekvapene zdvihol obočie, ale napokon prikývol. „Tak si pozrieme nejaký film pri dobre vychladenom pive,“ navrhol a ja som súhlasil.

A neskôr som zistil, že to vôbec nebol nudný večer.

IX.

Stále som sa snažil zžiť sa so svojím novým ja. Z práce som chodil rovno domov. Aspoň pár prvých dní. Denisa som prekvapil pozvaním do baru v piatkový večer a ešte väčšmi tým, že som sa ani nepokúsil dostať žiadnej kočke pod sukňu, či do tesne vypasovaných nohavíc.

A keď som mu krátko pred polnocou oznámil, že mám dosť a pôjdem, už tretí raz sa ma opýtal, či som v poriadku a či mi nič nie je. Iba som sa usmial a chlapíka, ktorý pri ňom sedel... *toho*... exota, ktorý sa tuším volal Igor, som prepálil nie práve milujúcim pohľadom. A krátkym. Dúfal som, že i nenápadným, ale i tak môj pohľad zachytil a začudovane zdvihol obočie.

Musel som uznať, že to bol fakt kus a Denis si vie dobre vybrať, ale...

No dobre. Nebolo to prvý raz, čo som vybadal tie neklamné príznaky žiarlivosti. Stačilo, aby sa Denis ocitol v blízkosti nejakého kamoša alebo... bývalého milenca a mne sa otváral nožík vo vrecku.

A bolo to šialené, pretože som naňho nemal ani ten najmenší nárok a navyše, uvedomoval som si to. Denis mi nepatril. Bol to len môj najbližší priateľ, ktorý...

Vypadol som z baru a prečesal si vlasy prstami. Bol som v totálnej riti.

„Paťo?“ ozvalo sa kdesi za mnou, keď som sa ráznym krokom vydal hore ulicou. „Počkaj!“ zavolal za mnou a mne odrazu odľahlo. Vážne. Nikdy predtým... no dobre – tak už dávno som ten pocit nezažil. Akoby mi odrazu padol riadny šuter zo srdca.

Neostal tam. Neostal s ním! blesklo mi myslou a usmial som sa. Cigu, ktorú som zvieral v prstoch som nechtiac zlomil. Vyhodil som ju a nezapálil si.

„Myslel som, že... sa zdržíš,“ prehodil som akoby nič, hoci mi to z úst nesplynulo tak ľahko, akoby som si prial.

Iba pokrčil plecami a strčil si ruky do vreciek.

Chvíľu sme kráčali vedľa seba mlčky, dokonca som zvolnil tempo a z chôdze sa stala prechádzka. Vyvrátil som hlavu dohora a mlčky kráčajúc som hľadel na atramentové nebo posiate myriadou trblietavých hviezd.

Povzdychol som si a uvažoval, či radšej ndržať zobák, ale na jazyku ma pánilo more otázok.

„Môžem sa ťa niečo opýtať?“

Denis na mňa zvedavo pozrel. Jeho oči žiarili vo svetle pouličných lúčok presne ako tie hviezdy na nebi. S tým rozdielom, že jeho oči sa mi zdali také... akosi krajšie...

Prikývol. „No?“

Sklonil som hlavu a chvíľu si civel iba pod nohy, ktoré každým krokom ukrajovali z chodníka.

„Chodíš s ním?“

Pozrel na mňa a zažmurkal. „Myslíš Igora?“

„Hej, toho. Vyzerá byť... fajn. Bol si s ním, kým som bol...“ zahryzol som si do pery a v duchu si vynadal. Mal som radšej držať hubu. Čo ma je vlastne po tom? Je to predsa jeho vec a ja nemám žiadne prá...

„Nie,“ odvetil krátko a akosi prirýchlo.

„Prečo?“

Mne tú hubu treba prosto zašiť tupou ihlou, alebo čo?! Zlostil som sa sám na seba, že moje ústa boli zasa raz rýchlejšie ako mozog.

Denis mykol plecami. „Neklapalo by nám to.“

Nevysvetlil dôvod toho – *neklapania* – ale mne sa znova raz uľavilo. Už po druhý raz v ten večer. *Sakra, toto bude pamätná noc*, pomyslel som si. Mal som sto chutí ospravedlniť sa, ale zdržal som sa. To vyzvedanie sa už aj tak nedalo vziať späť, takže... čo už.

Došli sme domov. Denis zo seba zhodil bundu, vyzul sa a kým som sa zobúval i ja, vybral z chladničky dve pivá a kývol na mňa. Sadol si na gauč a zapol telku. Dávali akčňák Avengers a potom... už ani neviem.

Zaspal som.

000-XXX-000

Prebral som sa na to, že sa chcem pohnúť, ale nemôžem. Cítil som na sebe povidnú ťažobu, ale len čo sa mi podarilo rozlepiť oči, zistil som, že tá ťažoba nie je moje zlé svedomie.

Ležal na mne. Stúlený po mojom boku na úzkom gauči a s hlavou na mojej hrudi. Telka zrnila, ale ja som ju nevypol, iba stlmil zvuk.

Podoprel som sa na lakti a zadíval sa naňho. Denis bol...

... mal som dojem, že slovo nádherný ho celkom presne nevystihuje. Bol krásny, to áno, ale

takým... mužským spôsobom. Plavé vlasy, teraz trocha strapaté, mierne rozčapený nos, štíhla, ale rozhodne nie útla postava.

Jeho ruka prehodená okolo môjho pásu. Pery trochu pootvorené, ale nechrápal.

A vôňa. Tá, ktorú som mu kúpil. Tá, ktorá sa skladala z toľkých zložiek, že som si bol schopný zapamätať nanajvyš tri. Mäta, cédrové drevo a mach.

Sedela k nemu perfektne ako na mieru ušitý oblek.

Díval som sa naňho a nevychádzal som z úžasu. Potom som si spomenul na to, čo povedala Sabína. Denis bol do mňa zamilovaný možno i celú večnosť.

Nemal si sa to dozvedieť...

Naplnilo ma to úžasným pocitom. Úžasným a zvláštnym. Mal som dojem, že som odrazu... vzácnejší, že niečo... znamenám.

Denis ma má rád? Vážne?!

Cit, ktorý ma v tej chvíli zaplavil som nevedel definovať inak ako... nehu.

Vošiel som mu prstami do vlasov a jemne ich prečesal. Pomrvil sa. Uvažoval som, čo by spravil, keby sa prebral a zistil, že na mne zaspal. Začal by sa ospravedlňovať a zdrhol by do svojej izby, alebo...

Tiež by som nemusel spraviť celkom nič.

A tak som sa načiahol znova po ovládač od telky a tentoraz som ju vypoľ. Posunul som sa na gauči tak, aby mal viac miesta.

Neprebudil sa a ja som sa v duchu potešil. S drobným úsmevom na perách som ho objal a zavrel oči. A vychutnával som si pocit jeho blízkosti. Jeho telo ma hrialo a údy objímali. Teplo, ktoré sa mi rozlievalo v žalúdku a slastne sa dralo do celého tela bolo omamné ako droga. Neskutočne návykové.

A mne sa to páčilo. Konečne som mal pocit, že takto je to správne. Že on bol tým, pri kom konečne vydržím v jednej posteli až do bieleho rána.

000-XXX-000

Ráno som sa prebral a zistil som, že na gauči ležím sám. Celý dolámaný som vstal a chvíľu mi trvalo, kým som si spomenul, prečo som ostal spať tam.

Denis sa tváril vyplašene ako zajac. Sotva počuteľne ma pozdravil stojac pri sporáku a kuchtiac niečo na raňajky.

Vliezol som do sprchy a pod prúdom tečúcej vody som zvažoval, ako preklenúť túto *situáciu*.

Viem, že naňho nemôžem len tak skočiť a prekvapiť ho niečím ako – *No, tá noc bola fajn a mne to neva. Vieš, len pred pár dňami som zistil, že som radikálne zmenil svoju sexuálnu orientáciu a tiež aj to, že ma chceš. A keďže i ja chcem teba, tak je to v suchu, no nie?*

Oprel som sa čelom o kachličky a začul som pri dverách zvonček. Denis bol otvoriť a ja som podľa hlasu pochopil, kto sa dovalil.

Sabína.

Keď som vyšiel z kúpeľne, vrhla na mňa najprv sediac za stolom podozrievavý pohľad, až potom pozdravila.

„Čau,“ odvetil som slušne a sadol si oproti nej. „Potrebujem s tebou hodiť reč.“

Nadvihla svoje elegantne tvarované obočie a bez slova prikývla. Asi pochopila, čo budeme *zasa* preberať.

X.

„Tak o čom to bude tentoraz?“ opýtala sa, keď vedľa mňa poslušne kráčala z baráku von.

„Neviem, čo mám robiť,“ odvetil som bez úvodu, či bližšieho vysvetlenia.

Nechápavosť, ktorá sa jej objavila v tvári svedčila o tom, že som mohol byť predsa len trošku viac konkrétnejší.

„Pozri, viem, že chodiť s mužom,“ stíšil som hlas, pretože z výťahu na dvojke práve vystúpila naša postaršia suseda. Pozdravili sme a pokračovali v ceste po schodoch. Baba za sebou zaklapla dvere a ja som pokračoval: „Že je to iné a pre mňa celkom nové, takže sa bojím, aby som to neposral hneď na začiatku.“

„No, to si píš, že je to iné. Si si istý, že to zvládneš?“ vrhla na mňa pochybovačný pohľad. „Ak oňho vážne stojíš, budeš musieť akceptovať pár vecí. Si na to pripravený?“

„A to mám ako vedieť, kurvafix?!“ vyprskol som nasrdene, ale zahrešil som tlmeným hlasom. Na prízemí sa totiž *zasa* otvorili jedny dvere a vybehla z nich plavovlasá copaña s odpadkovým košom v ruke. Malá Marika, ako sme ju volali. Kývla nám a trielila von. A nazad dnu. Ako neriadená strela Mig7.

Otvoril som vchodové dvere a podržal ich Sabíne. „Pozri, všetko je pre mňa úplne nové. Je mi jasné, že náš vzťah budeme musieť tajiť. Pred ostatnými budeme stále iba spolubývajúci a dobrí priatelia. Možno do času, kým im nedocvakne. Viem, čo by si inak ľudia mysleli a nechcem ani jedného z nás vystaviť riziku. Počul som už o všelijakých prípadoch, ktoré sa stali, lebo ľudia sú príliš skostnatení a homofóbni debili.“

„Hm, to je fakt. Ale toto by si mal prebrať radšej s ním, nie? Ak sa teda konečne ráčiš vyjadriť, prestaneš ho trápiť a...“

„Netrápim ho,“ odporoval som podráždene.

„Vážne? A prečo si s ním v noci spal?!“ zaútočila a vycenila zuby ako pyraňa.

„Nespali sme spolu tak ako si...“ sklapol som. Jej pohľad bol účinnejší ako záplava slov.

„Pozri,“ začala napokon a preklala ma pohľadom. „Buď sa k niečomu konečne odhodlaj, alebo to nechaj tak. Toto by bolo veľa i na mňa. Vážne.“

Otočila sa na opätku a mávla mi na pozdrav.

000-XXX-000

Celý deň som mal v práci nad čím premýšľať. Teda, popri práci. A keď som sedel neskôr v jedálni a rozhliadal sa okolo po zaplnených stoličkách, kým som na pol ucha počúval užvanených kolegov, uvažoval som, koľko sa tu v miestnosti a práve v tejto chvíli nachádza asi tak nepriznaných teplošov.

Čo tak Rado z logistiky? Alebo Milan z personálneho, či Gabo z manažmentu?

Napokon som sa sám pre seba uškrnul a pokrútil hlavou. Niekedy som vážne ako idiot.

Domov som sa vrátil o niečo skôr a v pomerne dobrej nálade, aj keď trochu nervózny. Vedel som, čo urobím. Alebo som vedel aspoň to, čo by som robil normálne.

Zistil som, čo ide v kine a rezervoval si lístky na film, ktorý Denis spomínal naposledy. Ak bude súhlasiť, skočíme do baru a potom... cestou domov...

Usmial som sa.

Uvidíme. Ak pôjde všetko dobre, budem ešte dnes najšťastnejším chlapom pod slnkom.

000-XXX-000

Denis prijal môj návrh na kino s radosťou. Vyštartovali sme z domu o pol ôsmej. V pokladni som kúpil lístky a z občerstvenia veľký pohár popcornu a chladené pivo. Nedovolil som mu to zacvakať. Bolo to predsa rande a ja som pozýval.

Nebol to zlý film a páčilo sa mi, že tam nie je natesno. V kine bolo dovedna s nami maximálne desať ľudí. I to mi hralo do kariet. Robil som všetko, čo som vedel. Náhodné dotyky, keď sme si brali pukance zo spoločného plastového kelímku, plece pri pleci a stehno na stehne. Cítil som z neho sálať príjemné teplo a v duchu som sa usmieval.

Občas som sa len tak naklonil a zašepkal som mu niečo do ucha. Hoci to bol len bohapustý komentár k prebiehajúcemu filmu. Dvakrát sme sa takmer zrazili nosmi, keď sa ku mne natočil. Prial som si, aby sa zakaždým neodtiahol, ale naklonil sa bližšie a...

Nič to. Budem trpezlivý.

„Bolo to fajn,“ povedal, keď sme sa dostali po desiatej konečne von. „Dobrý nápad,“ zamrmlal oceňujúco.

„Hej. Skočíme ešte do baru na jedno pívko? Pozývam.“

Pozrel na mňa a ja som očakával, že odmietne. Stál tam, ticho ako socha a prepaľoval ma zadumaným pohľadom.

„Ale ak si unavený, môžeme si objednať pizzu a pivo máme v chladničke,“ navrhol som rýchlo vhodnú alternatívu.

Vtedy vybuchol. „Čo sa dofrasa s tebou deje?! Nevyznám sa v tebe a mätie ma to!“

Ani som nemukol. Ups, toto som nečakal. Priznať sa, alebo zapierať? Čo čakal, že mu na to odpoviem? Nechcel som ho vystrašiť, ani odplašiť. Chcel som postupovať pomaly, krok za krokom a nie skočiť z bodu A do bodu B, obutý v mĺ'ových čižmách.

„Ak som urobil niečo, čo...“ stíchol. Asi nevedel, ako pokračovať. A možno stratil slová pri pohľade do mojich očí.

Hm, už si priveľmi fandím, pomyslel som si a najradšej by som sa prefackal.

A tak som zvesil plecia a urobil to jediné, čo som mohol. Zachoval som sa čestne. Aspoň som v to dúfal.

„Áno,“ odvetil som, „urobil,“ prisvedčil som a pristúpil som k nemu. Vzal som mu ruku do svojej a palcom pohladil horúcu dlaň. „Môžeš za to, že som sa zaľúbil.“

Moje slová naňho mali naozaj silný účinok. Nie však taký, ako som si prial.

Denis vytreštil oči, vytrhol si ruku a cúvol. Díval sa na mňa ako na mimozemšťana. Potom sa otočil a utiekol preč.

000-XXX-000

Dobre. Posral som to. To je mi novinka, napadlo mi a s povzdychom som ho nasledoval. Cestou domov som dúfal, že ma nevymkne. Alebo sa nezbalí a...

Sakra!

Pridal som do kroku a nadával, že som auto nechal doma. Cestou som si zaumienil, že ak ho v byte ešte nájdem, dám mu čas. Skúsím to s ním prebrať a... potom sa uvidí.

Nevymkol ma.

A bol doma.

Druhé plus. Potreboval som sprchu. Kým som sa potom holil, uvažoval som, či to s ním prebrať teraz, alebo až ráno.

V podstate ten problém vyriešil namiesto mňa, keď mi vošiel do izby. Akurát som sa súkal do spodného prádla, v ktorom zvyčajne spávam.

„Myslel si to vážne?“ opýtal sa. Stál na prahu dverí a prepaľoval ma pohľadom svojich azúrových očí. Takých vážnych, takých hlbokých a neskutočne krásnych.

Prikývol som. Stál som tam bezradne ako tvrdé Y. Nevedel som, čo so sebou. Nechcel som to poukaziť ešte viac.

„Dúfal som, že to rande vypáli trochu lepšie,“ priznal som zahanbene a cítil som sa ako školák, ktorý zbabral svoju prvú domácu úlohu.

„Rande?“ nadýchol sa a neveriaco na mňa vyvalil oči.

Zasa som prikývol. „Toto mi nikdy nešlo. Zvyčajne som túto fázu zvykol preskakovať alebo vynechávať.“

Privrel oči, roztrasene si povzdychol a potom sa pousmial. „Si idiot, vieš to?“

„Viem,“ prisvedčil som a podišiel som k nemu bližšie. Nevyzeral na to, že by mi vzal opäť roha. Načiahol som k nemu ruku a pohladil ho po líci. Oprel sa do toho dotyku a pozrel na mňa. „Môžem ťa pobožkať?“

Denis pokrútil hlavou a ja som cúvol. Pousmial sa spôsobom, z ktorého sa mi roztriasli kolená. Načiahol sa po mne. Jeho ruky zovreli moju šiju a prsty poláskali z boku krk.

„Nemôžeš,“ šepol prerývane. „Ty musíš, Patrik.“

A s tým sa ku mne naklonil. Objal som ho a vychutnal si bozk, na ktorý som čakal asi celú večnosť. A Denis možno ešte dlhšie.

Bolo to blaho.

On, ja a to celé medzi nami! Netušil som, kam týmto všetkým spejeme a popravde, bolo mi to momentálne i fuk.

No jedno som vedel celkom určite. Kým bude so mnou, bude všetko v poriadku.

Koniec